

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן זוגותו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע זוגותו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ילדים יקרים

הרב יעקב צבי רוט

האוניברסיטה ולעבור ללמוד כתלמיד מן המניין בישיבה - תחילה בכפר חב"ד, ואחר כך בישיבת 'הדר התורה' בניו יורק. במהלך שנות לימודי בניו יורק, זכיתי להיכנס אל הרבי ליחידות מספר פעמים, כפי שהיה נהוג באותן שנים שתלמידי הישיבה היו נכנסים ליחידות בכל שנה לרגל יום הולדתם. בדרך כלל, כאשר נפגשתי עם הרבי, הייתי מבקש ברכה להצלחה בלימוד התורה. אולם, באחת הפעמים, סיפרתי לרבי שיש לי נטייה חזקה להוראה, ושאלתי האם נכון יהיה שאשתלם במקצוע ההוראה. תשובת הרבי הייתה, "זהו דבר נכון מאוד", והוא העניק לי ברכה להצלחה.

אחרי חתונתי בשנת תשל"א (1971), באתי אל הרבי עם אשתי כדי לשאול האם לצאת לשליחות של הרבי לאחת המדינות. הרבי הביע את הסכמתו, אך הוסיף ואמר, "עליכם לצאת למקום שיש שם כבר זוגות חב"דיים צעירים נוספים בקהילה". במילים אחרות, הוא לא רצה שנצא לאיזו פינה נידחת בעולם, כפי שעושים חלק מהשלוחים, היוצאים למקום שבו בקושי יש יהודים שומרי מצוות, אם בכלל, והם משמשים נציגי חב"ד הבלעדיים במקום. לדעת הרבי, דרך זו לא מתאימה לנו. אולם, זמן קצר אחר כך, נתן לנו הרבי את ברכתו ליציאה לשליחות למיאמי ביץ', מקום שהתאים לנתונים שהרבי הזכיר.

שם התחלתי ללמד במה שהיה נקרא אז בית הספר 'אהלי תורה' (וכיום נקרא 'מרכז חינוכי ליובאוויטש'), ואני באמת מאמין שבזכות ברכתו של הרבי, אני עדיין מלמד שם אחרי כמעט ארבעים ושש שנה.

העיסוק בחינוך ילדים יהודיים הוא אחד הדברים המשמעותיים ביותר שאדם מסוגל לעשות, וזה גם מעניק הרבה מאוד סיפוק. ילדים הם מאוד אידיאליסטיים בטבעם, ויש להם נקודת מבט אופטימית על העולם, ומשום כך השהייה הממושכת במחיצתם היא חוויה מאוד מרוממת. אני מחשיב את העיסוק שלי בחינוך ובהוראה כזכות גדולה.

במהלך עבודתי, נוכחתי לראות את המעורבות הרבה ואת העניין העצום שהרבי מגלה בחינוך היהודי. משום כך, אימצתי לי כמנהג, לכתוב לרבי כמה פעמים בשנה בנוגע לדברים שאני מלמד בכיתה, ולצד המכתב שלי, נהגתי לצרף גם מכתבים מהילדים.

נולדתי בעיר קישווארדה, הונגריה, בשנת תש"ז (1947), בתקופה שבה המדינה נשלטה בידי ממשל קומוניסטי. החיים שם היו קשים מאוד, מדכאים ונטולי כל סממן של יהדות.

אולם, בשנת תשכ"ה (1965), כשהייתי בן שבע עשרה, ועדיין למדתי בבית הספר התיכון, הצלחתי לצאת מהונגריה בעזרתו של ידיד המשפחה שהתגורר בויליאמסבורג, ניו יורק. הוא שלח מכתב פיקטיבי בו הצהיר שהוא דוד שלי, ומאחר שהוא חולה מאוד הוא זקוק לי שאבוא מיד כדי לסעוד אותו בחוליו. על סמך אותו מכתב, שלטונות הונגריה הנפיקו עבורי דרכון, וכך הצלחתי להגיע אל המערב. כשהגעתי לארצות הברית, סיימתי את חוק לימודי, ואחר כך נרשמתי ללימודים גבוהים בישראל, באוניברסיטת תל אביב.

בשלב מסוים במהלך שנת הלימודים, הציע לי חבר חדר להצטרף אליו לשבת אירוח בכפר חב"ד. נעניתי להצעתו, אך, מסיבות שכרגע אינני זוכרן, לא התרשמתי במיוחד. בהמשך הגעתי להתארח שבת נוספת בכפר חב"ד, והפעם התרשמתי אפילו פחות מאשר בפעם הקודמת. אף על פי כן, שבתי לשם בפעם השלישית, ובפעם הזו משהו זו. החלטתי לעזוב את

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

בפני התלמידים את גודל הכבוד לו אנו זוכים בקבלת המכתבים מהרבי. בכל פעם שהיה מגיע מכתב, היו התלמידים נעמדים, ואני הייתי מקריא בפניהם את המכתב. הם היו מאוד נרגשים לקבל מכתב מיוחד מאדם כל כך חשוב, שהפגין כל כך הרבה אכפתיות כלפיהם.

באחת הפעמים, הפתיע אותנו הרבי במברק! ילדי הכיתה שלי כתבו לרבי לקראת חג הפורים, וסיפרו על מצוות החג שאנו מתכוונים לקיים. הרבי השיב: "בנוסף לקיום המצוות בעצמכם, כדאי שכל אחד מכם ישפיע על עוד יהודי שאילולא זאת אולי לא היה מקיימן - שגם הוא יקיימן". מאחר שהיה זה כבר קרוב מאוד לחג הפורים, הוא שלח את ההוראה הזו באמצעות מברק, כדי לוודא שהיא אכן תגיע בעוד מועד!

אהבתו של הרבי לתלמידים הצעירים הללו, ומכתבי העידוד ששלח, היו - עבור כולנו - מרוממים, מעוררי השראה ובאמת מדהימים. אין לי דרך טובה יותר כדי לבטא זאת.

הרב יעקב צבי רוט משמש מורה מחנך במרכז החינוכי ליובאוויטש במיאמי ביץ' מזה ארבעים ושש שנה. הוא רואיין בחודש אדר ב' תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ח (1957) — במענה למכתב מאחד ממנהלי המרכז הרפואי "שערי צדק" בירושלים, מעיר הרבי על כך שהלה לא הזכיר במכתבו דבר בנוגע להכנות לקראת אירוע ההתרמה השנתי לטובת המוסד. הרבי כתב לו כי הוא משער שזאת מכיוון שכל ההכנות מתנהלות כסדרן. הרבי גם מציין כי מקובל שחלק מהתומכים מעבירים את תרומותיהם מבעוד מועד, לפני האירוע עצמו, ומצרף למכתבו המחאת תרומה מאחת מהקרנות שייסד אדמו"ר הרי"צ. הרבי מברכם שיצליחו בביסוס מעמדו ומצבו של המוסד החינוכי.¹ ב' בטבת

< תשמ"ז (1987) — הרבי מעורר על כך שהרבנים מורי ההוראה בבואם לפסוק הלכה למעשה בעניינים מורכבים ולא שכיחים, לא יסתמכו רק על זכרונם ממה שלמדו בעבר, אלא ישובו לעיין ולברר שנית את מקורות ההלכה.² ב' בטבת

1 אגרות קודש, כרך טו, עמ' קפז
2 תורת מנחם התוועדות תשמ"ז, חלק ב, עמ' 167

למשל, לקראת סוף שנת הלימודים, נהגתי לבקש מהילדים לדמיין את עצמם בפעילויות קיץ שבהן השתלבו תכנים שנלמדו במהלך שנת הלימודים. כך, במכתבים שלהם לרבי היו מי שציירו את עצמם לובשים כיפה או ציצית ומתפללים. הרבי היה משיב למכתביהם, ומביע קורת רוח מרובה מכך שהילדים יקיימו מצוות ויעסקו בפעילויות קדושות במהלך חופשת הקיץ.

באחד המכתבים כתב הרבי לתלמידי כיתה ב':

במהלך חודשי הלימודים ביליתם חלק מזמנכם בלימוד תורה, וחלק בלימוד מקצועות אחרים, כמו אנגלית, חשבון וכו'. ככל שנושאים אלו שימושיים, אין הם תורמים לבריאות הנשמה, שכן... הנשמה מקבלת כוח ובריאות רק מתורה וממצוות. אבל במהלך חופשת הקיץ, כאשר אתם פנויים מכל העיסוקים האחרים, יש לכם הזדמנות ללמוד יותר תורה ולקיים יותר מצוות, וכך לאפשר לנשמה שלכם באמת להתחזק ולהבריא, וגם לצבור כוחות לקראת שנת הלימודים הבאה.

בכל פעם שהתלמידים בכיתתי היו כותבים לרבי - דבר שהיה קורה פעמיים או שלוש בשנה - היה הרבי עונה, ותשובותיו בדרך כלל הכילו התייחסויות אישיות רבות. מכתבי התשובה של הרבי בדרך כלל נשלחו באמצעות "דואר אוויר - משלוח מיוחד", והרבי גם היה חותם עליהם אישית בחתימת ידו הקדושה. כמה פעמים הורה הרבי למזכיריו לצרף מכתב נוסף הממוען אלי, ובו הרחבה והבהרה בנקודות המוזכרות במכתב לילדים, כדי שאוכל להסביר להם בצורה טובה יותר את תוכן מכתבו.

בהזדמנות אחרת, במכתב שנשלח לקראת חג החנוכה, כתב הרבי:

מאחר שזה עתה נכנסנו לחודש כסלו, ששיאו הוא חג החנוכה, אנו מקבלים שוב תזכורת לצורך להתקדם בעקביות בכל ענייני תורה ומצוות... את נרות החנוכה אנו מדליקים במספר הולך ומוסיף מדי יום ביומו. אף שכאשר מדליקים בלילה הראשון של חנוכה נר אחד, מקיימים בכך את המצווה בשלמות, הרי כאשר חולף יום אחד, שוב מה שנחשב כטוב ומושלם ביום הקודם, כבר לא מספיק עכשיו, ויש צורך להדליק עוד נר אחד בלילה השני של חנוכה, ועוד אחד בלילה השלישי, וכך הלאה.

מכאן אנו לומדים שאור התורה והמצוות, שאותם מזכירים לנו נרות החנוכה, חייב להתפשט במידה הולכת וגוברת - להאיר את עצמנו, את בתינו, ואת כל מה שסביבנו באור התורה והמצוות.

בכל אחד ממכתביו, שידר הרבי לילדים מידה עצומה של עידוד. אני אישית התרגשתי עמוקות מכך שהרבי מקדיש זמן רב כל כך כדי להגיב לילדים קטנים, שאינם אלא בני תשע שנים, וכך שנה אחר שנה, היה כותב להם מכתבים רבים כל כך. המכתבים הללו היו יקרים מאוד ללבי, ותמיד הייתי מדגיש

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד